

3. Csak egy nem érhet véget: / Az Úr kegyelme megmarad,
 Bár tűnnek ezredévek / És századok, mint pillanat.
 Népét nem hagyja cserben, / Egy árva hívét sem.
 Úr ő a földön, mennyen / És csillagezreken.
 Ég-föld és minden angyal, / Szolgáljál őt, dicsérd, áldd!
 Zengd, lelkem, énekszóval / Az Úr nagy jóvoltát!

szöveg: Debrecen, 1560 | dallam: Debrecen, 1774 (Drága dolog az Úr Istent dicsérni) Zsolt 113 **179**

1. Ke-resz-tyé-nek, kik e föl-dön la - koz - tok,

Ne-ve-te-ket az Is-ten-nek ad - tá - tok,

Az ő ne-vét szün-te-len ti áld - já - tok:

Vé-le vég-re hogy ti u - ral - kod - ja - tok.

2. Mind e világ az ő nevét dicsérje, / Légyen áldott az ő neve, azt kérje; / Ellenségünket minékünk megtörje, / És bűnünket őnekik el ne tőrje.
3. Felemeli földről a szegényeket, / Föld porában heverő bűnösöket; / Hatalmassá hogy tehesse mind őket: / Akik belé vetik az ő hitüket.
4. Uralkodik az Isten mindenen, / E világon, mind a pogány népeken; / Dicsősége vagon néki mennyekben: / Örülnünk kell nekünk ezen szívünkben.